

48 UUR

JAMES PATTERSON BIJ UITGEVERIJ CARGO

Alex Cross

Slaap kindje, slaap

Tweestrijd

Cross Country

Ik, Alex Cross

Cross Fire

Kill Alex Cross

Ren, Alex Cross

Erewoord, Alex Cross

Doodswens

Gerechtigheid

Over de grens

De zaak tegen Alex Cross

The Women's Murder Club

Zevende hemel

Achtste bekentenis

Het negende oordeel

Het tiende jaar

Het elfde uur

De twaalfde van nooit

Het dertiende ongeluk

De veertiende leugen

De vijftiende affaire

De zestiende verleiding

Overige titels

De affaire

Je bent gewaarschuwd

Bikini

Partnerruil

Ooggetuige

Moordweekend

Hitte

Honeymoon

Minnares

Bekentenis van een moordgedachte

Onzichtbaar

Zoo

Moordhuis

Moordspel

James Patterson
& Brendan Dubois

48 uur

Vertaald door Waldemar Noë

2019
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2019 James Patterson

This edition is arranged with Kaplan/DeFiore Rights
through Sebes & Bisseling Literary Agency

Copyright Nederlandse vertaling © 2019 Waldemar Noë

Oorspronkelijke titel *The Cornwalls Are Gone*

Oorspronkelijke uitgever Little, Brown and Company, New York

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Foto auteur Peter Jönsson

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Wilco, Zutphen

ISBN 978 94 031 7770 0

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Van Brendan: voor mijn vrouw, Mona.
Van Jim: voor Sue. Uiteraard.

HOOFDSTUK 1

Binnen drieëndertig seconden nadat ik de voordeur heb geopend weet ik dat mijn huis leeg is en dat mijn man en dochter weg zijn.

Als kapitein in het Amerikaanse leger, werkzaam bij de militaire inlichtingendienst, heb ik jaren van training en ervaring in oorlogsgebieden als Irak en Afghanistan achter de rug met het doorgronden van patronen, het werken met flarden informatie en brokjes communicatie.

Deze expertise komt goed van pas als ik ons prettige kleine huis in het provinciale Kingstowne, Virginia, heb bereikt dat op zo'n zestien kilometer van mijn huidige werkplek Fort Belvoir ligt. Onze lichtblauwe Honda CR-V staat op de oprit, en de school is al uren uit. Als ik naar binnen loop staat de tv niet aan, noch ruik ik het avondeten – dat volgens Tom, mijn man, klaar zou staan omdat ik weer eens later was – en wat het vreemdste is: ik hoor geen achtergrondgeluiden of wat dan ook van onze tienjarige Denise, die je doorgaans hoort zingen, aan de telefoon hoort of die in de gang aan het tapdansen is. Hoe moet je het zeggen, vanaf het moment dat ik de deur openduw weet ik dat het huis leeg is en dat mijn geliefden in gevaar verkeren.

Ik zet mijn zwarte handtas en mijn zachtleren aktetas behoedzaam op de vloer. Roepen heeft geen zin. In plaats daarvan loop ik naar de muur, waar een ingelijste foto van een

vuurtoren in Maine aan hangt die ik eraf neem – om een ingebouwde kluis te onthullen met een combinatieslot ernaast. Ik toets 9999 in (om in een noodgeval als dit een moeilijker code te hebben is vragen om ellende), trek aan de hendel en pak er een geladen roestvrijstalen Ruger .357 revolver uit.

Die is altijd geladen. Altijd. Toen we hier tien jaar geleden naartoe verhuisden plaagde Tom me altijd met mijn paranoia, maar daar hield hij mee op toen een inbraak een van mijn collega's van de inlichtingendienst fataal werd. Er werd niets meegenomen bij deze zogenaamde inbraak, maar ze hadden mijn collega met tien centimeter lange spijkers aan de slaapkamermuur genageld.

Ik trek mijn zwarte schoenen uit en loop door de korte gang. Er is niemand in de keuken. Er is ook niemand in Toms rommelige werkkamer. Sinds hij vorig jaar met zijn journalistieke werk is gestopt, heeft Tom hier vele uren aan een boek zitten schrijven – ik weet niet waarover het gaat – en het schiet me te binnen dat hij over twee dagen een bron zou interviewen.

Ik loop door naar de eveneens lege woonkamer, waar een ovale eettafel met zes stoelen staat en een vitrinekast met ons mooiste porselein erin. Midden op de tafel staat een rank glazen vaasje met één enkele roos erin. Die had Tom me gisteravond gegeven.

Dan de woonkamer. Een ligstoel, twee banken, boekenkasten en een flatscreen-tv met Denises dvd-collectie eronder.

Ook niemand.

Ik open de kelderdeur, stap opzij en knip snel het licht aan.

De verwarmingsketel, verhuisdozen, Denises oude fietsje, de crosstrainer waar Tom ooit nog eens aan zou beginnen naast de bestofte loopband waar ik ooit nog eens aan zou beginnen.

Niets.

Ik begin nu aan de trap die naar de eerste etage leidt en sluipt in gebogen houding naar boven, zo dicht mogelijk tegen de muur aan zodat mijn zachte voetstappen zo min mogelijk gekraak veroorzaken.

Ik heb de basistraining gekregen, daarna de uitgebreide versie en twee uitzendingen naar Irak, en ik was een van de eerste vrouwen die de us Army Ranger-training heeft doorlopen. Ik heb tegenover een paar van de gevaarlijkste mannen – altijd mannen! – ter wereld gezeten toen ik leden van Al-Qaida, is en de Taliban ondervroeg, wier bruine en zwarte ogen zó'n haat uitstraalden dat ik er 's nachts nachtmerries van kreeg en me overdag paranoïde voelde; ik kijk altijd over mijn schouder.

Maar er is niets wat me zo bang maakt als het bestijgen van deze veertien doodgewone traptreden in een doodgewoon Amerikaans huis in een doodgewone voorstad in Virginia. Bij de vele vaardigheden die een inlichtingenofficier moet hebben hoort een actief en ruim voorstellingsvermogen, en zo stel ik me voor dat...

Tom op het echtelijke bed ligt, de achterkant van zijn hoofd is door het schot in een bloederige massa veranderd.

Denise, die met een doorgesneden keel in een hoek van haar slaapkamer ligt. Haar verstijfde armen omklemmen een pluchen Mickey Mouse, het *Frozen*-T-shirt dat ze verleden jaar in Disneyland had gekregen is doorweekt van het bloed.

Tom en Denise, hun verminkte lichamen liggen in de badkuip en iemand heeft met hun bloed een gruwelijk bericht op de badkamerspiegel geschreven.

Mijn gezin, mijn geliefden; ze zijn dood vanwege de plekken waar ik ben geweest, de mensen die ik heb bevochten, en de zonden die ik heb begaan in dienst van mijn land.

Ik ben nooit bijzonder gelovig geweest, maar als ik de laatste trede heb bereikt zijn mijn gebeden aan welke god dan

ook daarboven van ‘Alsjeblieft, God, laat mijn gezin in veiligheid zijn’ gereduceerd tot ‘Alsjeblieft, God’, en na één stap op de overloop fluister ik alleen nog maar: ‘Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft.’

Mijn moederinstinct komt naar boven en ik loop Denises kamer in.

Rommelig, maar veilig.

Onze slaapkamer, die ertegenover ligt.

Veel netter, maar ook veilig.

De badkamer.

De deur is dicht.

Ik haal diep adem en knipper met mijn ogen tegen de tranen. Ik draai aan de deurknop en trek de deur open.

De badmat ligt er vreemd geplooid bij, alsof er iets is gebeurd.

Kleren van Denise – haar voetbaltenuue – liggen in een hoop op de vloer.

De kamer van mijn meisje mag dan wel rommelig zijn, ze weet dat ze haar vuile kleren in de wasmand moet doen.

Foute boel.

Met een ruk trek ik het douchegordijn opzij.

Niets.

Maar nog steeds, foute boel.

Ik ben weer terug op de begane grond. Terwijl ik mijn pistool met beide handen vasthoud, blijf ik de situatie beoordelen en speur verder. Er hangt een geur die ik nog niet eerder heb geroken.

Een geur van angst, van zweet, van ontzetting.

Als ik langs de eetkamer loop, merk ik iets op wat ik daar net over het hoofd heb gezien omdat het gedeeltelijk door de vaas met de enkele roos uit het zicht wordt genomen. Ik loop de kamer in en probeer alle fijne herinneringen die ik aan de-

ze tafel heb opzij te zetten – de maaltijden met het gezin, Denise helpen bij haar wiskundehuiswerk, de kerstochtenden en Thanksgiving-middagen, etentjes met collega-militairen van Fort Belvoir – prettige gedachten die nu hun glans hebben verloren.

Er ligt een velletje papier op de tafel.

Met een mobieltje ernaast dat ik niet herken. Het mijne zit in mijn handtas, en zowel Tom als Denise hebben een iPhone.

Deze telefoon is vierkant, hij heeft een klein scherm met een toetsenbord eronder.

Ik loop naar de tafel.

En lees wat erop staat.

Het witte papier heeft een standaard blocnoteformaat en de woorden zijn gecentreerd, ze zien eruit alsof ze met een inkjetprinter zijn afgedrukt.

Doodgewoon allemaal, behalve dat deze tekst niet zo gewoon is.

WE HEBBEN JE MAN EN DOCHTER, GEEN FBI, STATE POLICE
CID, MILITAIRE POLITIE, JIJ EN NIEMAND ANDERS
VOLG DE INSTRUCTIES NAAR DE LETTER EN VOLBRENG
JE TAAK BINNEN 48 UUR, OF ZE ZULLEN BEIDEN STERVEN

Ik lees en herlees het bericht – dat niets te raden overlaat – en ik ben het net voor de derde keer aan het lezen als de vreemde telefoon klinkt, wat me zo'n schok bezorgt dat ik bijna mijn wapen uit mijn handen laat vallen.

HOOFDSTUK 2

Met de revolver in mijn rechterhand pak ik met mijn linker de onbekende telefoon, ik druk de antwoordtoets in en zeg: ‘Cornwall.’

Er klinkt een mannenstem. Geen geruis, gekraak of wat dan ook. Het is een prepaidtelefoon, maar wel een hele goeie.

‘We hebben je man en dochter.’ Hij praat zacht maar duidelijk, met een zweem van een accent dat ik niet kan plaatsen. ‘Ze maken het prima. We verwachten je binnen 48 uur in Three Rivers, Texas, waar je op een geheime locatie van jullie inlichtingendiensten een man moet bevrijden die zeer belangrijk voor ons is. Achtenveertig uur. Als deze man eenmaal vrij is, dan zullen we er in ruil voor zorgen dat je man en dochter weer veilig thuiskomen.’

Ik sluit mijn ogen, en dwing mezelf om zijn stem te onthouden; de buigingen, het lichte accent, en ik probeer de emoties die door me heen gieren te onderdrukken, van angst tot afschuw tot pure haat.

‘Oké,’ zeg ik.

‘Er liggen instructies voor je klaar op de eettafel,’ vervolgt hij. ‘En die zou ik maar serieus nemen. Als we ook maar één aanwijzing hebben dat je contact met wetshandhavers hebt opgenomen, burgerlijk of militair, dan is alles afgelopen en zul je je man en dochter nooit meer terugzien.’

‘Wie is de gevangene?’ vraag ik.

‘De een z’n terrorist is de ander z’n vrijheidsstrijder, laten we het daarop houden.’

‘Waar is deze man?’ vervolg ik, nog steeds met gesloten ogen en koortsachtig nadenkend. ‘Waar in Three Rivers?’

‘Neem je de opdracht aan?’

Deze man roept zo’n diepe haat in me op dat ik het wel uit kan schreeuwen: heb ik dan een andere keus, klootzak?

Maar ik houd het zakelijk.

Ik probeer mijn stem rustiger te laten klinken dan ik ben en zeg: ‘Ik wil de garantie hebben dat mijn man en dochter in veiligheid verkeren.’

‘Dat klinkt redelijk. Wacht even.’

Ik leg de Ruger op tafel en houd mijn linkerhand op mijn vrije oor in een poging om ook maar iets te horen, iets wat me later zou kunnen helpen.

Niets.

Er komt een andere man aan de telefoon, en deze stem maakt me slap in de knieën. Hij klinkt helder en vol emotie.

‘Amy,’ zegt mijn man, gespannen en vermoeid. ‘Denise en ik zijn in orde.’

Ik duw mijn hand harder op mijn oor, en concentreer me op mogelijke achtergrondgeluiden die me iets over Toms locatie zouden kunnen vertellen.

Maar ik hoor niets bruikbaar.

‘Tom, wat voor dag is het vandaag?’

‘Dinsdag.’ Hij klinkt verrast.

Er klinkt gemompel en de andere man is weer terug aan de lijn. ‘Wat was dat?’

Ik open mijn ogen, de prettige en veilige eetkamer komt onwerkelijk op me over.

‘Ik wilde weten of mijn mans stem geen opname was,’ zeg ik. ‘Die garantie heb ik nu. Ik zal de opdracht uitvoeren. Wat is het adres?’

‘Linden Street, Three Rivers, Texas. Nummer 46.’

‘Wat is de naam van de gevangene?’

De beller zwijgt, al is het maar een seconde.

Waarom?

‘Zijn naam kan elke maand anders zijn. Het maakt niet uit, zolang je de opdracht maar succesvol uitvoert. Je zult hem herkennen zodra je hem ziet. Hij zal degene zonder wapen zijn.’

‘Waarom zit hij gevangen? Wat heeft hij gedaan?’

‘Alsjeblieft, kapitein Cornwall. Zal het enig verschil voor je maken? Zul je hem niet bevrijden om je gezin terug te krijgen als hij autobommen in Afghanistan legde, of een school in Pakistan opblies, of een vliegtuig boven Soedan liet neerstorten?’

Ik houd mijn mond dicht. Het is gênant dat hij precies weet wat ik denk.

Hij schraapt zijn keel. ‘Er staat één nummer in de telefoon geprogrammeerd. Dat is je middel om met me in contact te komen, maar ik verwacht niet meer dan twee telefoontjes van je te krijgen: het eerste om me te melden dat je de gevangene hebt bevrijd, het tweede om me te melden dat je de locatie van onze uitwisseling hebt bereikt. Telefoontjes om meer tijd te krijgen, meer speling, of om je man of dochter nog een keer te kunnen spreken, zullen worden genegeerd. Is dat duidelijk?’

‘Volkomen duidelijk.’

‘Mooi zo.’

Een volgende korte stilte, hij grinnikt en zegt dan met hetzelfde lichte accent dat ik niet kan thuisbrengen: ‘Is dit niet het moment waarop je me dreigt te zullen doden als je man of dochter iets overkomt?’

‘Nee.’

‘Echt?’

‘Ja,’ zeg ik scherp. ‘Echt. En wil je weten waarom?’

‘Zeker.’

‘Omdat ik nu geen minuut meer aan jou wil verspillen.’

En ik verbreek de verbinding.

HOOFDSTUK 3

Nadat ik de verbinding heb verbroken, kijk ik op het scherm van de prepaidtelefoon en probeer het tiencijferige nummer uit mijn hoofd te leren.

Ondertussen dwaalt mijn blik af naar de verre muur, die volhangt met foto's van mij in Irak en Afghanistan, Tom als journalist in Venezuela, onze trouwfoto uit Bar Harbor en foto's van ons met een steeds langere en oudere Denise. Ik herhaal het nummer drie keer binnensmonds en kijk weer naar het scherm.

Helemaal goed.

Dit nummer vergeet ik niet meer – nu niet en morgen ook niet.

Ik pak de Ruger, stop de prepaidtelefoon in mijn jaszak en ga aan de slag.

Eerst naar boven, naar onze slaapkamer, waar ik de kastdeur opentrek om mijn zwarte reistas eruit te halen. Twee hengsels, twee ritsen... hij staat altijd klaar en is gevuld met kleren, water, proviand, contant geld, een SIG Sauer P320 en nog wat andere benodigdheden. Toms reistas ligt er ook: toen we hier drie jaar geleden introkken, was ik verbaasd dat hij niet tegenstribbelde toen ik zei dat we altijd onze reistassen klaar moesten hebben staan.

'Amy,' zei hij tijdens de afwas. 'Ik ben er al jaren aan ge-

wend om een vliegtuig, boot of trein te pakken voor een verhaal. Maak je geen zorgen, ik ken de routine.'

Maar er is iemand in ons gezin die deze routine niet kent, en ik heb altijd gehoopt dat ze het nooit mee zou hoeven maken. Naast Toms reistas staat een roze rugzakje met Minnie Mouse erop waar ik Denise nooit iets over heb gezegd maar dat ik daar altijd heb bewaard – de reistas van mijn tienjarige dochter, om in geval van nood snel met papa en mama mee te kunnen gaan, vrijwillig of gedwongen. Denises mama is erop voorbereid om haar dochter te beschermen, hoe dan ook.

En Denises mama heeft gefaald.

Ik pak een van Toms overhemden en breng het naar mijn gezicht. Tom rookt niet en draagt geen aftershave, maar zijn geur zit erin en ik wrijf het over mijn gezicht – er komen zo veel herinneringen naar boven, van onze eerste kussen tot de geboorte van Denise en de vele plekken waar we zijn geweest.

Ik gooi de kastdeur met een klap dicht voordat ik in elkaar stort en mijn focus verlies. Ik mag mijn focus niet verliezen.

Dat mag niet gebeuren.

Als ik vloekend naar beneden ren, hoor ik een telefoon gaan. Het is de mijne, hij zit in mijn zachtleren aktetas en ik wil het eigenlijk negeren omdat ik zo moet vertrekken, maar stel, ja, stel nu dat het goed nieuws is?

Tom was een gedreven journalist, en nu is hij een gedreven schrijver die aan een non-fictieboek werkt. Hij zou het er nooit bij laten zitten en zich als een aardig, meewerkend slachtoffer opstellen. Hij zou terugvechten. Hij zou naar manieren en middelen zoeken om te ontsnappen. Hij zou...

Ik laat mijn iPhone uit mijn handen vallen en terwijl ik Tom, Tom, Tom denk weet ik hem nog net te pakken.

HOOFDSTUK 4

Nu ik mijn iPhone uiteindelijk stevig vast heb, zie ik de naam op het scherm.

BRUNO WENNER

Shit, uitgerekend nu.

Bruno is een majoor die deel uitmaakt van mijn eenheid, als stafchef staat hij direct onder mijn baas, luitenant-kolonel Hugh Denton.

De telefoon blijft gaan.

Ik zou hem naar de voicemail moeten laten overgaan, maar Bruno is een prima kerel die me heeft gesteund en geholpen mijn weg te vinden in de steeds bureaucratischer wordende wereld van een achttiende-eeuwse organisatie die aan de eisen van deze vreemde eenentwintigste eeuw probeert te voldoen.

Ik veeg met mijn wijsvinger over het scherm en breng de telefoon naar mijn oor. ‘Cornwall.’

‘Ah, Amy, blij dat ik je tref,’ zegt Bruno. ‘Ben je thuis?’

‘Ja, sir.’

‘Alles goed met Tom en Denise?’

Ik klem mijn kaken op elkaar en zeg: ‘Zeker, sir.’

‘Natuurlijk... Ik heb je net een e-mail gestuurd, en hierbij bevestig ik het nog even: je hebt morgen om nul-achthonderd uur je afspraak.’

‘Mijn afspraak...’

Ongeveer negentig procent van mijn lichaam, van mijn hele wezen – de andere tien procent is bezig met ademen en wat daar allemaal bij komt – verzet zich tegen één ding, en dat is deze afspraak.

Bruno klinkt bezorgd. ‘Je weet toch wel? Je afspraak met sergeant Vasquez? Van het CID? Om je te ondervragen over... nou ja, wat er twee maanden geleden in Afghanistan is gebeurd. Dat incident met die gevangene.’

Afghanistan.

De herinnering aan ‘dat incident’ valt als een lawine van stenen en modder over me heen. De verschrikkelijke uren waarin ik een talibanstrijder moest ondervragen die in het door de regering gecontroleerde gebied was opgepakt. Zijn grijns, zijn grappen... zijn heilige overtuiging dat niemand hem iets kon maken, zeker niet nu hij door mij – een vrouw! – werd ondervraagd. De hitte, het zand, het stof dat overal binnendrong, de berichten van bovenaf die wilden weten waarom het talibanlid hier was, hoe ik het aanpakte en wat ik te weten zou komen. *Kom op, kapitein Cornwall, uw talenten zijn van vitaal belang. Maak er wat van!*

Ja. Tot het moment waarop ik hem voor een volgend verhoor uit zijn cel wilde halen en hem ineengedoken in een hoek aantrof met bloed en schuim op zijn mond en baard.

Dood.

Terwijl hij onder mijn verantwoordelijkheid viel.

‘Weet u het zeker, sir. Acht uur?’

‘Precies, Amy.’ Hij begint zachter te praten. ‘Je moet weten dat de kolonel de zenuwen van deze zaak krijgt. We hebben het tot nu toe uit het nieuws weten te houden, maar hoe meer mensen het weten, hoe groter de kans dat het uitlekt. Hij wil dat je je morgen... zo coöperatief mogelijk opstelt tegenover deze CID-officier. Om alles in de kiem te smoren.’

En om mijn meerdere uit de wind van zijn meerdere te houden, denk ik.

‘Goed, majoor, boodschap ontvangen,’ zeg ik. ‘Ik zal er zijn, sir.’

‘Oké.’ Hij klinkt enigszins opgelucht. ‘Amy... dit zou een carrièrebreker kunnen zijn. Of nog erger, als het gesprek de verkeerde kant op gaat.’

Ja, denk ik. De verkeerde kant betekent dat ik mijn uniform voor een gesteven bruin tenue in Leavenworth kan verruilen, waar ik mijn dagen mag slijten tussen jongens die er voor verkrachting, moord en drugshandel zitten. En bij mijn weten ook nog eens twee gevallen van landverraad.

‘Bedankt voor het advies, majoor. Mag ik nu verdergaan, sir?’

‘Zeker, kapitein.’

Ik beëindig het gesprek, stop mijn iPhone samen met de prepaidtelefoon en de Ruger in de aktetas, pak mijn handtas en slinger de reistas over mijn schouder.

In een film zou dit het moment zijn waarop de vertwijfelde, doch vastbesloten heldin bedroefd in de gang staat en terugdenkt aan alle gelukkige momenten met haar sterke en slimme man en haar schattige en net zo slimme dochter, die op het punt staat haar kindertijd achter zich te laten om tot een jonge vrouw uit te groeien.

Laat maar zitten.

Ik heb er de tijd niet voor en trek de voordeur open om zo snel mogelijk dit ooit zo veilige huis te verlaten.

HOOFDSTUK 5

En dan komt het moment waarop de dappere heldin, op missie om haar gezin te redden, bijna een oudere vrouw omverkegelt die voor de deur staat.

Ik maak enkele wilde dansbewegingen en beland uiteindelijk met beide benen op het gazon. Mijn buurvrouw Shirley Gaetz laat iets horen wat tussen een uitroep en een lach in zit terwijl ze opzij stapt.

‘O, sorry, Amy. Ik wilde je niet laten schrikken.’

‘Het is goed, mevrouw Gaetz, echt,’ zeg ik terwijl ik mijn reistas, die bijna op de grond was gevallen, weer over mijn schouder hang. ‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Ach, Amy, het is mijn jongste zoon Timmy. Sinds zijn vader is overleden...’ begint ze, en er volgt een eindeloos verhaal over haar zoon die haar met het huis zou helpen nadat Roger overleed, en dat na meer dan dertig jaar trouwe dienst bij het leger, enzovoorts, enzovoorts.

Mevrouw Gaetz is de oudste bewoner van deze buurt. Ze paste op Denise op de momenten dat zowel Tom als ik niet thuis konden zijn vanwege ons werk, en ze ziet er weer prachtig uit in een zwarte stretchbroek en een bloes met bloemenmotief waarmee je een camouflagetent in de tuin zou kunnen opzetten.

Ik kijk verlangend naar mijn zwarte Jeep Wrangler en onderbreek haar verhaal: ‘Mevrouw Gaetz, het spijt me, maar

ik ben door mijn werk gebeld. Ik moet zo snel mogelijk terug naar Fort Belvoir. Waarmee kan ik u helpen?’

‘O, sorry,’ zegt ze terwijl ze haar bril met het witte montuur rechtzet – hij zit met een dun gouden kettinkje om haar vlezige hals. ‘Ik wilde alleen maar vragen of jullie tevreden waren over die tapijtreinigingsservice die een paar uur geleden bij jullie was.’

Ik sta erbij als het spreekwoordelijke domme moedertje dat niet weet wat er thuis allemaal gebeurt. Met onze afwijkende werkschema’s en onze gescheiden uitstapjes voelt het organiseren van ons gezinsleven soms als het plannen van de invasie in Normandië. Ik vind het gênant om te zeggen, maar het is al twee keer voorgekomen dat Denise niet van voetbaltraining werd afgehaald omdat zowel Tom als ik dacht dat de ander het zou doen.

Maar een tapijtreinigingsservice?

‘Nou, ik heb Tom nog niet gesproken, dus ik zou het niet weten,’ zeg ik.

‘O,’ zegt ze teleurgesteld. ‘Ik hoopte dat je ze me zou kunnen aanbevelen.’

Dan is er opeens een klik. ‘Weet u, ik heb er niet op gelet. Ik zal het Tom vragen als ik hem zie.’

‘O,’ zegt ze terwijl ze een blik op de Honda CR-V werpt. ‘Is hij er niet?’

‘Eh... Hij is met Denise op pad.’

‘Ah, zo.’

‘Zeg eens, heeft u ook gezien hoe dat bedrijf heette?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Nee, sorry. Het was een felrode bestelbus, en ik zag wel iets op de zijkant staan, iets over een tapijtreinigingsbedrijf. Het grappige was, ik zag ze eerst de oprit in rijden; toen reed hij in z’n achteruit terug, keerde de bus en daarna weer in z’n achteruit tot aan de garagedeur.’

De bestuurder maakte een fout, denk ik. Hij keerde de bus

zodat hun bezigheden uit het zicht van de burens zouden zijn.

‘Was het één man, of waren ze met z’n tweeën?’

‘Twee,’ zegt ze. ‘Ze droegen van die grijze... hoe noem je die dingen ook alweer? Overalls?’ Er valt een stilte. ‘Amy, gaat het wel goed?’

Mijn god, wat een vraag.

‘Ja, hoor,’ zeg ik. ‘Bleven ze lang?’

‘Grappig dat je dat vraagt. Nee, ze bleven helemaal niet lang. Ik zag ze naar buiten komen met twee van jullie Perzische tapijten, en die legden ze in de bus.’

Ik voel een zware druk op mijn borst, alsof hij door een reuzenhand wordt ingedrukt.

Tom en ik hebben namelijk geen Perzische tapijten.

‘Nou, ik hoop dat ze hun werk goed zullen doen. Ze zullen ze wel netjes hebben opgerold.’

Mevrouw Gaetz glimlacht en knikt. ‘Dat was ook wat me zo opviel toen ze vertrokken. Ze openden de garagedeur en liepen naar buiten met de opgerolde tapijten tussen hen in, en ze legden ze heel voorzichtig in de bus, een voor een. Alsof die tapijten zeer kostbaar waren.’

‘U moest eens weten,’ zeg ik nog terwijl ik me langs haar wring en me naar mijn Jeep haast.

HOOFDSTUK 6

Ik stop bij het kruispunt en wacht op het groene licht. Ons huis ligt aan een doodlopende straat, dus je rijdt eruit zoals je erin gereden bent.

Je rijdt eruit.

Het drukke verkeer van Kingstowne Boulevard raast voorbij, als je links afslaat kom je uiteindelijk op de nog drukkeren I-95 terecht. En dat zou de beste keuze zijn als je een vader en kind in deze buurt ontvoert. Verdwijnt in het verkeer, er zijn genoeg mogelijkheden om in noordelijke en zuidelijke richting te ontsnappen.

Maar om waarh een te ontsnappen?

Aan de overkant is een Sunoco-tankstation met een mini-markt.

Het licht springt op groen.

Ik geef gas.

En steek de straat over naar het tankstation.

Ik haal diep adem en stap uit.

In het tankstation is een koffiehok, een broodjesvitruine en de gebruikelijke smalle paden met prijzig junkfood, van chips tot cupcakes – en ik kan daar wel op afgeven, maar ik ben hier verschillende keren met Denise gestopt om drinken of iets te knabbelen in te slaan voordat we verder reden.

Aan de linkerkant is een loket met twee kassa's en een wand